

MINH GIÁC THIỀN SƯ NGŨ LỤC

QUYỂN 5

Hình của sư là lời nói vậy. Tạm khác với mùa xuân tuyết trắng, mây xanh, gió mát. Phàm ngọc không mài quý ở thiên chân. Đến lời nói không văn chương còn lý thật, chính là soi sáng ở đời. Há trí thức mà suy tính ư? Sư tự dừng lại Thúy Phong. Tuyết Đậu, hoặc cú ngôn của tiên đức uyên thâm. Nhân đó sư làm tụng hoặc cảm hứng hoài biệt, Tăng mà làm vốn cũng nhiều. Có người hiểu đạo ghi chép lại ngày xưa. Một hôm tổng tập thành hai trăm hai mươi loài rồi viết trình cho sư.

Sư nói: Ta ngẫu hứng mà làm, thà còn giữ gốc, không cho làm.

Thiền giả nói: Then chốt của Tổ ngàn năm thơm mãi chớ khinh bỏ. Chư sư thấy thành thật mà khuyên, chẳng được ép mà theo.

Văn Chánh may mắn được hầu bên tòa bèn thuật tựa, dẫn dụng biết thời năm.

Tháng Mạnh, niên hiệu Thiên Thánh Viêm Tống thứ mười.

Văn Chánh kính cẩn ghi lời Tựa.

KÊ TỤNG

Đưa Trưởng Lão Bảo Tướng. (Và Tựa)

Đại sư vui mừng thiên đức, sẽ đến Đan Khâu vâng lệnh vua làm sáng tỏ Thiên tông. Bối thời ứng phải hành chắc chắn không thể ép người ở lại, hãy vỗ về bắt đầu làm sáng rõ đạo. Tuy một ngưng một chảy, một đây một kia sao còn chê trách. Noi theo văn từ tạp nhập để thay quà tiễn biệt.

(Linh khu của cõi thâm áo còn ngoài sư vật, riêng đỉnh Tiêu Thai là hoàn toàn bao quát che đậy thù thắng ẩn dấu kỳ lạ bày làm bình phong, đồng xanh viết ngọc sâu như mực, rắng đỏ bóng ẩn sinh nham bích, hương quế tươi tốt bóng tỏa đá xanh. Tùng đỏ cũng sóng hư nhàn).

Đạo hề đại nhẹ cho, Tào Khê có ông già về trong đó. Gió theo hổ về mây theo rồng, thừa hứng gặp may tháng hai tháng ba quét sạch lại còn ngàn vạn núi, hoa bay bay trời chầm chậm gió mát thổi không

khi nào thôi, thủ đoạn chu toàn khéo léo tự về hợp. Vòi vòi một phương ai dám nhìn, nhìn đến phải được mắt càn khôn. Chiếu suốt nay không ngừng nghỉ. Như có thể bỏ cả toàn đề, khai phát trời người đâu có hạn.

ĐUA TRƯỞNG LÃO PHÁP HẢI

Thường Ái Bùi Tướng Quốc Thức Phương Trần, quét sạch núi Cao Phong. Kính mộ Yếu Luân, nghĩ muốn thờ thầy làm đệ tử, không biết đem pháp phó chúc cho người nào. Thường Ái Lý Tướng Quốc Thù Lệ Tinh, Dực Kiều nguồn sâu nhà tánh linh, ta đến hỏi đạo không nói khác. Mây ở trời xanh nước tại bình.

Tưởng nghĩ đương thời Nhị Thai Phụ, ra Trấn phiên chỉ hỏi Chư Tổ mệnh mệnh phù ảo nhẹ trăm năm, quy củ tự nhiên chiếu thiên cổ, nay nghe tiên điều hiền thái thú, vào màng che mệnh mệnh, anh giúp đỡ mỗi mỗi phân hóa, văn dọc võ ngang cũng khó tính, thư từ xa bay vào núi, chọn khai sĩ chừ khôn phục Tông ta. Nhìn bóng đêm chẳng phải biển xanh động, nghe chánh âm há hạ dạ âm tiêu đồng. Khoe lân, rồng từ đông tây, xếp hàng chẳng phải voi được voi, ắt phải biết hùng nhường hùng.

Nay đã lấp xin còn điều lạ khúc. Mù mịt nóng bức, tuyết lất phát rơi, ngược dòng bốn sông chở nặng cây khô. Khi nguyện lúc thư đứng bên ngoài càn khôn, trời trăng trong thành treo ngang dọc, đầu vàng mắt ngọc, biết chưa biết đi đi, nhờ ai nối tiếp thanh tuyết.

ĐUA VĂN CHÁNH THIÊN GIẢ.

Xưa có tiếng tiêu đồng, nghe ở tiếng đàn. Xưa có khúc Dương xuân hòa không ở tiếng, môi hở răng lạnh, chưa phải lia góc nhỏ, đàn chừ năm tháng sắp hết, chưa hết nguồn thẳng trầm.

Thiếu lâm ngồi lâu hoa cây rơi, đi trên núi nhỏ, trời đất rộng, nhân cười Trọng Ni, Ôn Bá Tuyết, khuynh cái cùng đường không cùng vết. Lân chừ phượng chừ đầu thể lưỡng, hứa chừ, sát chừ lại sao nói, bóng thu trong lạng in bóng đen trên nước, gió thổi vù vù lá vàng rơi, tiền anh ở ẩn ai không biết, nêu nói không biết tức là quý.

ĐUA CHIÊU MẪN THỦ TỌA.

Anh thấy chẳng, Linh Thứu tụ tập muôn vạn, mệnh mệnh nhàn quá, ngoài áo hư đều xanh lạ. Anh lại thấy chẳng ngọn Hùng Lĩnh năm tháng, tan tác gian nan sinh, trong tuyết sâu có một người, uyển chuyển phiêu bạc hơn mười năm, nguy hiểm chừ không gian bằng phẳng, biện

rồng rắn mắt sao chánh? Chạm sừng hổ cơ không toàn, cửa đá bốn bề tới chật hẹp, mệnh mông không chịu đám mây trắng, cắt đứt vòng vàng kỳ lân trời, dơ cao roi sắt đánh ba trăm, còn nhẹ bỏ đâu biết, chẳng có bảy tuần lại đấu bắn, trước gió như muốn tặng người đi, đem báo bất bình vây thiên hạ.

ĐUẢ THIÊN GIẢ TRI BẠCH.

Tùng không thẳng, gai không cong. Ai cười mười và ba hiến ngọc, trời dọc đất ngang không đầu mối, xưa xa xăm vượt nay khinh chạm. Đâu buộc gởi sao phải nói. Mô phạm còn còn qui tắc lại lại.

Lá chiên đàn rơi rụng hương gió mát. Ngàn dặm vạn dặm mãi theo nhau.

ĐUẢ TRƯỞNG LÃO THẮNG NHÂN.

Huỳnh mai tụ hội kết thúc ba trăm năm, tiếp ánh sáng, nổi mùi hương việc không còn.

Tông hề, phái hề sinh mỗi lạ. Hoa hề lá hề thật phiến toái.

Lúc thiêu dương được nhiều khảng khái. Quyền phải hùng hùng từng tuyệt đãi. Cây cong vẫn đứng biết bao giờ. Dao bén mũi nhọn người ưa thích. Gân còn có kẻ mặc áo rách. Đau đớn toàn thân gió hui thổi. Sắt làm một tấm chẳng dễ dàng. Vách đứng ngàn thước cần xô đập. Báo anh biết Giang Nam Giang Bắc đi thành chuỗi thành chùm. Ba ba chuyển vận biển hề xuyên mai kỳ lân.

Điện chớp sấm vang hề tắc hào thước ly. Lời này chớ gọi còn quy củ. Bằng không lưu lại hề hiểm chẳng lấy. Đi khắp đứng riêng rồi mới thôi. Ai chấn hùng dưới chiếu thiên cổ.

ĐUẢ TRỌNG CÁO THIÊN GIẢ.

Mưa xuân như cao, mây xuân như hạ. Thoạt chỗ này thoạt chỗ kia, chột nghĩ chột làm. Rể cỏ khô ly ly, chỉ có gió chậm chậm. Từng nắm mộ bia xa tít cũng ở nơi cao. Một hoa nở năm lá hề không giống nhau. Sáng lẽ loi xa xôi còn tự biết, còn tự biết trải qua Ngụ đạo chơi Lương uổng phí công làm.

ĐUẢ TẶNG VỀ LINH ẨN.

Mây trắng không nhờ nước trong xanh gởi. Tuyết tìm chưa thể nhận còn thấp hèn. Trời rữ ngày tốt hề như kết không kết. Là mưa từ rồng kỳ sau kỳ hẹn ất kỳ hẹn. Ôi! Xa xôi chợt gió xuân thổi. Nam bắc đông tây chỉ ta biết, ai biết. Hoa sen phô ảnh trước núi.

ĐUẢ TẶNG ĐẾN THẠCH LƯƠNG.

Vạn thuở lưu danh không biết sức xuân, khe bờ núi theo hồng đuổi ngọc bích, cười hững lại ai cùng. Dấu vết xa một mình thù địch. Anh không lấy năm trăm Thánh giả dẫn hùng cơ. Linh Thông tối tăm sâu vô cực. Lão Hàn Sơn, Lão Hàn Sơn chìm theo dấu vết.

Xa xôi này phải tìm kiếm. Hoa rơi, hoa nở chỉ khi trông nhớ lấy mây trắng ôm mộ bia.

ĐUẢ THIÊN GIẢ SƯ MÂN.

Núi sâu u tịch mặc cỏ lan mây xanh rắng đỏ phản ánh dòng nước chảy không sinh riêng ta mong chua mong. Tuyệt vùng như mới nghĩ suy. Thật cười về núi chạy về nam. Ấp kìa sao huy mao loạn chạy. Đều đưa lên không nổi. Y ta vốn tự không đem đến. Tiễn nhau đâu nhờ đánh răng môi. Mân thiên khách, Mân thiên khách, con sư tử. Cần phải tự nhiên còn đầu cuối. Anh thấy chằng! Người xưa có nói. Đập vỡ lừa rồng ngọc trắng sáng. Đại tượng phu đến như thế đi đi không cần liền gãy móng tay.

Gởi Trưởng lão Bạch Vân.

Mây rữ xuống tĩnh lặng sáng xa xăm. Cây tùng đêm khuya đối trắng lạnh. Từng chiếc lá tàn rơi xuống đình trống. Lạnh giá người nào đứng trong tuyết. Vì nhớ tiền đường Cáo thiên giả mười năm đầu núi từng xuống. Hề bay ai gọi tuyết tương đồng. Nghĩ xa mịt mù đâu muốn viết. Bồng nghe Tiên Đô đến thỉnh, ánh sáng trải dài lên đường xanh, ai nói ngựa trời ở phương ngoài. Tự cười đại bàng lia góc biển. Cần khôn chật cần khôn hẹp. Trạm lô kín bắn đấu ngưư bạch, mệnh mông vô hạn người chưa về. Đến ắt là trừ khi điểm trán (thi trước).

ĐUẢ TRÍ THIÊN THỦ TỌA.

Cây tử đằng mịt mù che quanh núi. Mệnh mông xanh biếc bay vôi vàng. Mây gầy áo nhẹ thôi lại thôi. Lửa ít cỏ tàn tiếp sao được. Nhà thiên vốn tự ràng buộc bước chân. Vườn rừng bãi cù lao từng không sợ. Mười bóng ngựa thần đứng bờ biển. Kỳ lân năm màu đi dưới chân trời. Anh xem lấy anh xem lấy. Khắp mặt đất bao la có ai nâng. Mảnh ngói mài luôn như chưa được. Vì ta nhớ mãi lời Lô công. (Hiệu quả của Tổ Huệ Năng).

ĐUẢ THIÊN HOÀNG THỦ TỌA.

Nêu tên có thật Cuống Sâu hễ vũng hễ rõ ràng kế tiếp nhau. Tên

xưa âm thanh nghe mà không nghe(vô thanh). Thật nay đồng phù y. Tử Châu khéo quệt dòng. Nghiêu chạy Thuấn chạy nhường Vũ Hạ. Về đi thôi! Về đi thôi! Cuối cùng người chưa ra khỏi tối tăm. Ta cùng ai gọi tiêu kỳ tuyệt.

Động tĩnh nhờ anh thử phân biệt. Lá rơi lác đác hễ nửa chiều thu tan tác. Chiếc lá chừ xuân ấm cùng phát. Lão Hoàng Thiên, Lão Hoàng Thiên. Ý từng cao rộng bày mưa đội bỗng đưa đến bao khen chê. Trời người bày xin nhiều lần cười. Tổ Phật thấp còn nghĩ suy trốn. Ta sợ trốn, trốn không được. Đại phương không ngoài đều đầy ấp. Mênh mông quấy nhiễu biết đâu cùng Tám gió hương thổi áo bay.

ĐUẢ TẶNG.

Núi Ngô, sông Sở xanh biếc. Ngô Sở mênh mông hứng đâu cùng. Một tấm cây lạnh tự vì thương. Ba việc mây thu lại ai biết. Đất trời không phải không tri kỷ. Ngọc đá thôi phân biệt chân nguy. Đợi khi bán khen lòng vấn vương. Tài trí kính đáo cũng ý nào. Gió xuân mau gió xuân mau. Tám ngựa đuổi theo không kịp. Nam bắc đông tây đem định thời. Vì anh đứng thẳng trên núi cao.

LỜI TỤNG DƯỢC SƠN SƯ TỬ ĐUẢ TẶNG.

Dò xem lông vàng của con sư tử. Dưới rừng Chiên đàn cỏ xanh rì. Bày ra bày ra oai tự toàn. Một ra sáu ra lông mi dựng đứng.

Chẳng nghĩ suy biết bao nhiêu. Sao đưa không hỏi ba ngàn dặm. Ngoài trời gió mát thổi vi vu. Vì anh hớp hết nước Tây giang.

ĐUẢ ĐẠI SƯ TỬ.

Bích Nham Tuyết Đậu đêm lạnh lấy núi choàng. Trăng cao cây cội thú đi ngủ. Thiên giả Tây Âm đến gõ cửa. Biệt ta buổi sáng sương lớp lớp muốn lưu lại cũng không thể được. Tả ý không kịp ý. Mắt nhìn xa xa an chân noi. Hoa kệ tiếp nhau rất dễ dàng, anh không thấy ông già Lưu Dưởng thật hiếm. Đưa người chỉ nói không việc khác. Từng bước biết tri âm biết. Đâu hẳn gió mát động trời đất.

ĐUẢ QUẢNG HOA NGHIÊM VỀ LINH THỨU.

Non biển thừa thớt chẳng phải đảo tiên bông. Sương lạnh mây sâu từng khuê già. Có khách đông ngưng sao lại cao. Đêm hoang dã chinh nhân khổ thổn thức. Phòng núi mờ mịt hư không lạnh. Sương nước rơi rơi phân thành dòng. Ai nói trăm thành chìm tại sao? Tự cười tám bề nổi

gió mát. Chốc lát riêng ta lại trở về. Người ơn nghĩa mong trở về. Trùng trùng vô tận lâu gác. Đến là lúc lược nhẹ nêu.

ĐUẢ VIỄN TRẦN THIÊN LÃO.

Áo quyện mây tàn gió cao tuyết thương. Gởi trời chiếu tuyết chống đến bờ. Tám mối chạm mắt núi xuân như mực. Chín đồng dấu bước bãi cỏ như thảm. Già ba mươi bốn chưa từng biết. Bồng nhiên ngoài sau gần nhau.

ĐUẢ ĐỨC LONG SƠN CHỦ.

Sương tan gió núi lạnh. Thiên giả kia bồng xuống núi. Áo có mây từng quyện chưa quyện. Đàn không dây, hề biết đàn không đàn. Vội vội đã đi nên nghe lời này. Lối sáng tối từ bờ sông sinh tử. Mà nay mà sau biết không biết. Sụp lưới giao cho đất nhờ ai đỡ.

ĐUẢ TRỪNG THIÊN GIẢ.

Màu xuân vẫn là áo cổ ông. Gió xuân mênh mang phất qua cửa sổ ta. Nghĩ đây phân phi tặng không có ngọc. Từng cành mai phất phơ trên đầu núi, cành liễu đong đưa ở bên sông. Trùng Thiên Sư! Trùng Thiên Sư! Nghe lời này. Xưa cũng như nay đi đường khó, biết nó là đá lửa, sao băng chưa vội, không biết là rồng ngựa, từng bước khoan dung. Hãy xem ai nói: Đất bằng dậy sóng.

ĐUẢ HUỆ THỌ THIÊN GIẢ.

Phong quy Thiếu Lâm đầu lớn mạnh. Lờ cá xưa nay liếc nhìn thật giả. Ai nói dương cung bắn hổ. Tự cười phẩm loại xem ngựa. Kiếm khách mênh mộng không cần trình. Nội sành người buôn phải cầm lấy. Thọ Thiên! Thọ Thiên! Giá xe cộ chênh vênh.

ĐUẢ HUỆ VẤN THIÊN GIẢ.

Chánh pháp nhãn tuyết trần sa. Hai ba bốn bảy trăng đáy nước, hoa đốm hư không. Hội ngàn đèn nổi sáng, năm cánh chiết phần tinh hoa. Anh không thấy, Bách Trọng cuộn chiếu, Đan Hà bịt tai. Rồng đi hổ bước đầu cô lập.

Đều cùng mây mưa đến vô bờ. Văn Thiên! Văn Thiên! Thấp sáng nhà ta.

ĐUẢ ĐẠO THÀNH THIÊN GIẢ.

Dòng Tào Khê nước chẳng dừng. Một điểm bồng đến ngàn sóng tự nổi. Phải câu ba ba câu cá kình. Chớ hỏi được da được tuỷ. Anh không thấy. Thạch Đầu có nói hề. Thánh không mộ, linh tánh không ở trong mình. Thành thiên Thành Thiên con nhà ai!

ĐUẢ THANH DIỄN THIÊN GIẢ.

Ta tuổi già tâm lớn lực suy vi. Từ biệt tặng không lời mờ mịt cùng chấn động. Nhân suy nghĩa xưa đưa người có nói. Ta không biết khác đường cùng về. Riêng thích khúc Tân Phong cùng sáng sửa. Tấc cỏ không sinh ngàn vạn dặm. Ra cửa sắc xuân cũng vẫn thường.

ĐUẢ KẾ BẢO THIÊN GIẢ.

Bảo chẳng báu ngày sáng sửa. Cơ thượng thượng không chỗ lường. Nước đổ tìm đến đâu là cuồng. Cây Kinh ở núi tìm được thật là khổ não loạn. Không nào không cuồng bày ánh đêm. Trong đường hiểm xấu làm cầu sông.

ĐUẢ TIỂU SƯ NGUYÊN SỞ.

Đạo cơ mịt mờ đâu giữ được. Anh cạnh thời gian ta gần bờ liễu đoạt chiếu chẳng biện sâu. Không tụng quét với ngu Sĩ nói. Nghĩ sâu کیا chặt cây tiếng chan chát. Soi xưa chiếu nay hề nên khéo tìm bạn.

ĐUẢ THANH QUẢ THIÊN GIẢ.

Mưa xưa lất phất gió xuân vi vu. Động hề tĩnh hề chẳng đợi lúc ra. Mây sương nhàn lạng làm tánh. Vàng sắt lạnh rơi vàng xương. Người biết ta gọi ta gương mẫu ở đời. Kẻ không biết bảo ta xuống nhìn hang sâu. Tự ý nói tùy phương tình. Buộc thả gông cây tím. Một tìm núi xanh vạn đẹp lạ bước bước suy tư. Người xưa nói không thể không thể. Nam Bắc Đông Tây là chỉ ta.

ĐÁP TRƯỞNG LÃO HÀNH TUẾ.

Vàng rỗng làm xương từng tự ý. Đạo cơ từng chê thầy trời người. Có lời để lại dạng ta thiên cổ hiếm. Không người biết hổ đá nuốt chửng dê gỗ. Ai.

ĐẾN NGƯỜI BẤT KHÍ.

Ai đương cơ nêu không đối cũng còn hiếm. Chót vót suy tàn gòng

đỏ huyền vi. Lớp cửa từng mở rộng. Tác giả chưa cùng về. Thỏ ngọc làm vườn làm cống. Chim vàng tự bay không bay. Lão Lô không biết đi nơi nào. Mây trắng nước chảy vẫn như thế.

NHÂN VIỆC DẠY CHÚNG.

Đá vốn thoải mái ngọc tự hèn hạ theo đuôi. Xưa nay một đầu là mau. Sư từ không ăn được kỳ lân. Mãnh hổ không ăn thịt thú. Anh không thấy. Đảo lẽ loi nơi Động Đình khói sóng sâu. Ngựa gỗ đuổi gió người biết.

BUỔI CHIỀU DẠO SUỐI ĐÔNG.

Nhìn hết tầm mắt thì đã chiều. Mây khe trở thành đẹp. Chất phát từng chưa phân. Núi xanh tự chỉ ta.

Nhìn hết tầm mắt đã tối rồi. Cây xa lỏng bóng mát. Ai biết dày cạn xanh. Chỉ có biển xanh sâu.

Nhìn hết tầm mắt trời đã tối. U tình quyến cỏ lan. Gió trong lá bạch Tần. Không còn sông thu khởi.

Nhìn hết tầm mắt trời đã tối. Bước bóng sao chậm chậm.

Trở về cây khô cầm thú. Trương đối mãi liếc nhìn.

Nhìn hết tầm mắt trời đã tối. Bồng lai chẳng phải cảnh tiên.

Câu được mười hai con ba ba lại đến tạ bóng riêng.

TỨ QUY DẪN (3 Bài).

Một ở núi Phú Phong. Hai nhìn cỏ bên khe. Không biết lúc chợ sáng. Mấy phen sinh vinh nhục. Mây xanh treo đầu núi.

Trúc tỏa ở bên sông. Nói ai về đi thôi. Hương đây không thờ thần.

Thường tình ở Lô Sơn. Theo thời gửi bình tích trượng. Năm trăm với một ngàn. Tự đầu cùng qua ngày. Vượn vin bóng chưa về. Nhận vọng tình lại mất. Dạy ông Vương Lão Sư.

Si độn không chỗ tìm.

Khi mưa trút như cao. Vạn loài đều thấm nhuần. Rể khô cam tự thôi. Cũng tự xuân vô lực. Nông phu sáng còn ngủ. Tầm đêm còn nghỉ ngơi. Từ đây gia nghiệp tàn. Rơi vào dấu phong trần.

ĐUẢ UẨN HOAN THIÊN GIẢ TÂY THƯỢNG.

Đường cửa vàng từng xa. Bước bước gập mở lớn. Phòng đá mây chưa nhận. Mãi mãi như chờ đợi. Búng cao qua dòng nước. Người nào không nghiêng che. Sớm chiều thừa ơn vua. Lại bói rừng tuyên hội.

ĐUÁ TĂNG.

Mây xuân tình đã cao. Mãnh xanh bay trên không. Đi ở cơ chưa hết. Xưa nay vọng còn nhiều. Trời trong xanh bóng chiếu. Đất mãi mãi bóng thẳng. Đêm từ biệt suy tư. Ai ở Thạch Tuyền này.

PHÁP VẬY KHÔNG VẬY.

Mây hạ nhiều núi lạ. Trời đất lạnh ánh sáng soi. Thử hỏi chư Thiên Tăng. Cái nào kham nhờ định. Trời đất cao trắng tỏa. Mây hạ muốn làm mưa. Nếu bảo chẳng toàn công. Xem quy củ tử tế.

ĐUÁ HÓA CHỦ CÁC PHƯƠNG.

Núi không gian ấm lại. Hết tầm mắt trông còn khắp. Mấy điểm mây phương ngoài. Mấy chỗ mưa nhân gian. Trăng biển xanh mênh mông. Vẫn là Tổ Thiếu Lâm. Đi ất dạy nhọc sinh. Gió mát đứng thiên cổ.

Lưu Vũ Đoan Công hỏi Vân Cư mưa từ đâu đến. Đông Bình hỏi Quan Nhân gió màu gì?. Mưa từ đâu đến gió màu gì. Long Môn vạn thước từng gửi khách ngủ lại.

Tiến thối ai gặp điểm trán.

Gió màu gì mưa từ đâu tới. Không phải gãy tay cửa lầu các mở. Sóng lặng phương nam chưa về.

ĐUÁ TĂNG.

Gió từng xanh chưa thôi. Trăng nước xanh tương đối. Đến đi không bằng nhàn. Ất cho cô phong hội.

TỤNG VÂN MÔN CHÍN CHÍN TÁM MỐT. (2 bài).

Ba lần ba là chín, chín lần chín là tám mốt. Mỗi một xem gió theo với ra.

Thiên cổ có hai đồng cùng biết. Một lông sư tử nhiều lông hết.

Chín lần chín tám mốt. Huân lớn không thưởng mọn. Nếu nói không điều ngoa.

Kim Cang từng chấp tay.

HÒA THƯỢNG ĐIỀU LONG.

Đêm núi lạnh không gian lặng lẽ.

Rêu phủ lâu thành lớp tuyết. Mắt suy tư nghĩ người xưa.

Nhìn hết trăng khuất bóng. Trẻ gỗ khánh đá lạnh. Vượn treo gãy cành khô. Mãi mãi tình vô hạn. Phân minh nói với ai.

NGÀY THU ĐƯA TĂNG.

Bóng tà chim nhận ve lạnh kêu mau. Thừa lúc nháy xa biệt khe núi. Chim rùng một chiếc lá, gió nhẹ phất tay áo. Nước đổ trăm dòng mảnh trắng trong mắt. Nhân nhớ Tượng Cốt từng đưa người. Bước bước không gọi kéo lấy vàng.

Sáng tham dạy chúng.

Sáng ngày mây lặng sương trắng đặc. Ngàn núi vạn núi tỏa sắc lạnh. Lừa rỗng mắt châu biết không biết, vô hạn người thường gặp điểm trán.

Gió xuân từ gửi Vũ Oai Thạch Bí Hiệu.

Gió xuân sao thổi vù vù. Cùng mưa rồi lại tuyết. Bẻ hoa công chưa sâu. Thế nép cỏ từng bày. Tỳ Thành si thích già. Sợ lạnh đối xanh vụng về. Xưa kẻ vang bóng núi. Khó ngự đồng cô biệt. Người núi Ba không đến. Cửa gỗ cũng thôi nhàn. Chú chuột đầu cây tùng. Cắn sợi dây dưới giường. Sương bờ đình thú về. Nhiều lần tiền cửa rêu phủ xanh. Một ngày gió xuân thôi. Nắng ấm sinh rừng cây. Đường vắng vẽ đầy đá.

Quả gậy đi rồi nghỉ. Không dây hề chẳng đàn. Có nói hề còn lười. Tiếng nước chảy lạnh ngắt. Thủa xưa như là nói. Điều tàn cả cây mai. Nay nếu là khác. Cường thân sức nhẹ. Lại nghĩ gió xuân xiên. Vì ta thổi bụi lại. Muốn đổi nhân dấu đường. Vì ta thổi mây đến. Muốn hỏi trăng trên không. Không biết giữa trời đất. Chịu vì ai giao kết.

ĐƯA BÁCH TRƯỢNG CHUYÊN SỬ.

Đại hùng cô đỉnh làm sao nêu. Khấp các nơi ai dám chống cự. Trước núi Nhữ Đậu tìm râu hồ. Rồi được hoàn toàn lại trở về.

ĐƯA THANH TỔ THIÊN GIẢ ĐẾN KIM HOA.

Sách phong xưa bình cao sóng lớn. Từng manh mây xanh giữa trời. Xuân Kim Bồn sau đêm cô đỉnh lạnh. Đi đi ai cùng trăng tàn.

NGHỈ HÀN SƠN ĐƯA TĂNG.

Chọn cây có linh cầm. Trời lạnh nhờ lông cánh. Không dừng núi bông lai mật mờ đi đâu cùng.

ĐƯA ĐẠI SỬ NHƯ HƯƠNG.

Chiên đàn lá rơi mưa bắt đầu ngớt. Ngoài trời gió mát sao từ biệt. Đêm sau Liên Thành khe trắng lạnh. Ánh sáng lẽ loi ai gửi chìm xa.

GỎI VU BÍ THỨA.

Đường đá không Nham Đậu. Dẫn bộ dài tối tăm. Người bỗng lại không đến. Quét hết màu rêu xanh.

Bọt bay ngàn vạn tầng. Năm tháng như nước tuyết.
Sẽ mong mây mù tan. Suốt đêm đợi trăng mọc mình.

TÁI THÀNH CỔ THI.

Sương hoa trong cái nhiếp ngọc trẻ lấy chưa lấy. Lời này như không nghe. Thiên cổ động sắc sầu. Nhân nhớ Thương Sơn ngâm ở đen không ở trắng.

ĐÁP ĐƯƠNG SINH KHÔNG SINH.

Ôi ôi! Thôi cưỡng tên. Chó con cũng làm lụy. Tịch liêu thân cây vàng. Từng chưa cầu cho mình.

HÍ KHAO AN NHAM TRÌNH SONG KHÊ ĐẠI SƯ.

Xiêm Phủ thiết ngu lại biết có. Xuân thu bao lần thành lầm lỗi. Một thân lại làm hai Như Lai. Trắng đen không phân biện tanh hôi.

SỐ HẮC BẠCH KHÔNG THEO.

Trời đất bất nhân vạn hóa ngu xuẩn. Nếu chẳng tre xanh măng từ đâu. Tóc hề tóc hề trắng đen là chuẩn.

Chiều đông cảm hoài gửi Thiên Sư Thụy Nham.

Dòng tuyết bao vây đám tùng. Châm chặm kết xanh cạn.

Khi mất bệnh thì lưỡi mở. U tình hướng khó sai. Cố nhân từ biệt lâu. Phi Văn nhiều lần thẹn thùng. Ngưỡng tạ mười hai núi.

Nhân chiếu trắng như tên.

Đưa Tri Cứu Thiên Giả.

Trúc ngưng lạnh dất chín đốt. Bình đồng sóng kín ngàn trăng khe. Trên trời nhân gian không tự biết. Bước bước cùng ai nhân xanh.

Đưa Thiên giả Khánh Nhan.

Cây khuê núi gió mát hương từng giọt. Định khởi thu cao chiếu trời xanh. Cát mây không phải về quê cũ. Rơi xuống nhân gian có ai biết.

Ngày xuân hoài cổ.

Xuân một nửa ngoài cửa. Sông núi ấm có tiếng. Huyền Sa từng chưa đến. Hư được nép tên khe.

Xuân một nửa ngoài cửa. Xanh xanh màu sắc nhân. Hoa đào nở

sắp hết. Không chỗ tìm mây linh.

Xuân một nữa ngoài cửa. Cỏ thơm đua nhau mọc. Cây bá nhà lối xóm. Chư Tổ đều cùng biết.

Xuân một nữa ngoài cửa. Lời cảm thú cùng mới. Khách trên núi Bảo Đà. Đáng cười người chưa về.

Đưa Tăng về Kim Lăng.

Dao du dấu tích ngọn nguồn. Thường đùa dỡn bè bạn. Cuộn áo cây hết lạnh. Dương buồm nhờ cắt mây.

Nhìn nước ngoài bình hoa. Tiếng khánh nghe bèn sáng.

Từ biệt trưởng sau thành đá. Vẫn là xa cùng phân.

ĐƯA TĂNG.

Biết dòng mới ý xưa. Cây mây biệt mọi người. Trăng không soi dòng nước. Núi phải đứng là trần. Tĩnh không mình xa thẳm. Liễu cao con ve sâu. Muốn nghiên cứu nhọc đời hỏi. Về nghĩ chớ chán nghe.

Ngàn dặm không đến.

Không thấy quân tử xưa. Nhân tuần lại cách thu. Phu sinh đều tự chán. Việc tốt ai lại giữ. Ngọc tốt trăng chìm sâu. Mây lạnh tĩnh tỏa lâu. Sấm Tông là chỗ nào chim trắng lại xuống sông.

TẶNG VÊ THƯỢNG.

Nước nhà chung quanh biển bao bọc. Nổi xa xôi mãi chưa thôi. Cỏ xanh theo hai bờ xuân. Gió tự vào đêm lạnh. Cát lại bay tung tóe. Sương mù lại bao la. Ngày tiếng sông tiếng tây. Ai cùng được với mây.

Xuân tình đã bộ.

Thừa hứng mang nhiều người. Chậm chậm nước đầy vơi. Núi xuân không ở mắt. Chim kêu cùng ai nghe. Phiến đá lạnh rêu xanh. Hoa tàn mây áo lạnh. Chỉ là lão nhân rồi. Cảnh bên am còn phần.

Vũ Thụy Tuyết đưa Hoàng thượng Mục.

Năm sáu đều là tên. Hoa bay trông thấy hiếm. Nếu dạy cùng một màu. Như phục như quần cơ. Ngựa ngọc riêng không nói. Ngựa đồng chuyển lại không. Đầu như ngàn vạn dặm. Tương đối vẫn vậy thôi.

Đưa Thuyết Phật Thiên Sư.

Gánh cỏ đến tìm tôi. Thuyền rộng nghĩ núi xưa. Không biết trăng nơi nào. Tương chiếu ở eo sâu. Gió rờ thu qua nhanh. Mây cùng cây đã nhàn. Đến đây như thưa hỏi trước nhớ Cửu Triệu Châu.

Đồng Vu Bí Thừa Vũ bộc Tuyên.

Đại Vũ không biết Tạc. Cội nguồn cũng tự thành. Sắc đáng thương

màu trắng. Tiếng hợp nương cô thanh. Thế xa từng nuốt biển. Dòng chảy chưa nhai kinh. Bè linh như bao la. Dòng trời hỏi đường về.

Đưa Giải Năng Thiên Giả về Tiên Đô.

Gánh cỏ đi xuống Đan Chương. Mây phân phân còn bay. Phù sinh ai chưa đến. Nước xưa tự lại về. Sau mây vượn dứt tiếng. Trời xa bóng chim nhỏ. Trăng cổ phong Liên Thành.

Lại được chốn cỏ xanh.

Thiên Trúc đưa Tăng.

Mây mù đỉnh Liên Phong. Cô Thiên ở giường đá. Hướng thời cơ tự tuyệt. Thành khác đường xa thăm. Vượn kêu đường bóng lạnh. Chim về thấy hết đi. Thời sau không định vết. Khói nước cùng mênh mông.

Gởi Thạch Bí Hiệu.

Rừng mịt mờ ngồi lâu. Dẫn xem lại chậm chậm. Nóng phiến chưa hết ngày. Gió mát đến bao giờ. Mây trời tích thành lửa. Núi tan tở lại rũ. Muốn tình tìm nhau đi. Phù sinh đã cùng biết.

Nhân Sư dạy chúng.

Khách từ phương xa đến. Dẫn ta tất ngọc thẳng. Trong đó có bốn chữ. Chữ chữ không người biết. Biển rộng cá kinh xanh. Lạnh tìm bóng trăng chật. Sáng nay trình tự xem. Xin nói câu cuối cùng.

Tĩnh mà khéo ứng hai bài.

Nhìn mặt gặp nhau không nhiều mối. Rong rã dễ biện nạp tử khó lừa. Bóng chùy vàng động bảo kiếm sáng lạnh.

Thẳng xuống đến cũng vội mặc xem. Đối dương thù đặc vốn lòng tham. Ai tự trời xa cưỡng chỉ nam. Xưa nay không còn con sư tử. Một vầng trăng thu in sương lạnh.

Tự hối.

Lân rồng không là đẹp. Cỏ cây sinh ánh sáng. Ba tất một trượng sáu. Lại cùng dất tay về. Then ông thầy ở đời. Vòi vòi cao vòi vọi.

Tông Môn Tam Ấn.

Ấn không ấn nước ấn bùn. Rõ ràng chủ nghĩa còn mê. Đại sĩ đầu vàng không biết. Dám hỏi ai được chính đề ra.

Ấn bùn ấn không ấn nước. Vòng đất lạnh sóng đưa nổi dậy. Trong đó không hạn lân rồng. Mấy lần không tìm ra lông mỏ.

Ấn nước ấn bùn ấn không. Nạp tử không biện tây đông. Mở ra hướng lên liếc nhìn. Ngàn Thánh cùng đứng dưới gió.

Cách Triệt nhị môn.

Kiếp lửa từng hừng cháy. Người cây khóc lệ rơi. Đáng thương Phó Đại Sĩ. Khấp nơi lầu gác mất.

Mây đức nhàn chuyề xưa. Mây lần xuống đỉnh Diệu Phong. Gọi gọi là si Thánh nhân. Gánh tuyết cùng lấp giếng.

Trước khi Phật Tổ chưa sinh. Đã chắn đường trống độc. Như này ai thích nghe. Xin thử phân cùng nhau.

Uyển chuyển lại uyển chuyển. Đứng vàng thôi trăm luyện.

Mất đi Tỳ-da-ly. Không người biết xem tên.

NGHĨ DẶC GIẢ MỘ.

Thúy Vũ đứng càn cao. Tổ nguy rơi xuống ánh sáng mặt trời. Đầm ngọc ngàn vạn trượng. Thăng xuống lấy cá về.

- Thấu Pháp Thân Cú.

Vân Môn vất vả thuyền sắc bao la. Giang nam giang bắc cạnh đầu xem đáng thương. Vô hạn người thả câu. Theo lệ mệnh mông mất cảnh câu.

Lá rơi không liền thấy thu. Pháp thần cần thấu ồn náo nhiệt. Năm tới còn có cảnh mới ở. Não loạn gió xuân mãi không thôi.

Linh Ấn Tiểu Tham.

Sáu nước mệnh mông đều không biết. Linh Sơn qua hạ lại tiện nghi. Đêm pháp đường lặng lẽ không việc gì. Giữ được thiền tăng đứng nhất thời.

Nhân tuyết dạy chúng.

Ánh sáng bao la trăng không đầy. Tiên chứa đình không chứa từng thôi là đẹp là xinh cũng khó được. Không biết ai hiểu đứng kê lưng.

Bí Quỷ Nham.

Người cắt sông qua là khó. Chống gậy phải tin đầu lâu khô. Núi xưa đến sau biết đầu mới. Củng sinh cùng tử chưa đủ xem.

Bảo Phúc Tứ Mạn Nhân.

Tre gỗ theo thân già tác gia. Gặp trường làm hý lại khó thêm. Khi người chê ta không người bết. Nước sâu thuyền cao cắt trong mắt.

Hòa thượng Linh Vân.

Vốn không mê ngộ thường như gai. Riêng cho Linh Vân lành tác gia. Thử hỏi chư Tổ khách tham khắp. Không biết thân hoa đào nơi nào.

Tặng hỏi nghĩa duyên sinh.

Nghĩa bày duyên sinh cười chưa nghe. Tiếng trống vang đến ở Vân Môn. Kim cang sắt khoán chư vị hỏi. Nói đạo ba ngàn biển núi mờ.

Danh thật không đáng.

Ngọc chuyển châu quay lời Phật Tổ. Tinh thông còn là ruộng mồ hôi tâm. Lão Lô chỉ biết mãi giã gạo. Đâu được Hoàng Mai vụn cổ truyền.

Mê ngộ tương phản.

Cây mai lả tả mưa dội tầng nguy. Năm tháng phòng núi lạnh như nước. Chớ gọi càn khôn trái niêm tin. Chưa rõ tâm địa nóng ngùn ngụt.

Đạo Quý Như Ngưu.

Mưa qua mây đọng sáng hé nửa. Nhiều núi như họa sắc vôi vôi. Không sinh không hiểu ngồi trong núi.

Rửa được hoa trời động đất đến.

Đại Công bất tể.

Đỉnh núi Ngưu Đầu choàng lớp mây. Một mình xa xôi gửi thân này. Trăm chim không đến xuân lại qua. Không biết ai là người đến am.

HỐI TÍCH TỰ DI.

Bỉ họa năm nay thích Đổng Đình. Sóng lòng bảy mươi hai núi xanh. Như nay ngồi cao nghĩ việc trước. Đêm được Lô Công gửi đá che.

Ngũ Lão Sư Tử.

Thế không ngồi đất rộng chưa thôi. Nanh vuốt đâu hẳn cạnh thời trôi. Trời dạy sống ở trên ngàn núi. Không được mây cao cũng xuất đầu.

Với thời ít hợp.

Cư sĩ ngồi cửa cao chưa mong. Góc nhàn núi đá lại hợp nhau. Hồ nhiều ba vạn sáu ngàn khoảnh. Trăng sáng sóng xanh nói cùng ai.

Nghi Khiêm Sơn Chủ đến Ngân Thành mạng.

Nghỉ hưởng ngàn núi qua thời tốt. Mây trắng ngồi cao hướng lại thấp. Trên đường vô hạn khách chưa về. Không đợi ông thì là đợi ai.

Cây Bá trước sân.

Bảy năm lão Thiên giáp tí họa. Lại thêm nước nhà khổ là họ. Người hỏi Tây lại chỉ Bá trước đình. Lại sai thiên hạ động đao binh. Thiên Thánh Linh Thọ không dễ gần. Rỗng sinh rỗng ông chớ nhân tuần. Triệu Châu đạt được thành liên ngọc. Tướng Tần Vương như đều mất thân.

Tăng cầm Tăng.

Xưa âm phát chỉ mới đầu. Trăng trên ngọn tùng đêm đường lạnh.

Thương gió nước chảy róc rách nhiều. Không nghe ít tiếng không dùng đàn.

Đưa Tăng.

Buồn treo khi sông mưa lắng. Từng thảm cỏ xanh bên bờ xuân.
Câu định càn khôn nhẹ tiễn nhau. Gặp lại tri âm đón cùng y.

Đưa Tăng đến Vụ Thành.

Mây lẻ loi tự theo dấu bước. Chỉ cao hoa vàng nghĩ không cùng.
Ngày thích buồm nhẹ chiếu sắc thu. Sa Cầm gọi dứt một gió sông.

Cảnh không khe vự xứng sinh bờ. Thuyền lan lướt nhẹ ý chưa xa.
Tám vịnh gió mát thích nối nhau. Mây xanh nước chảy là nhà thơ.

Đưa Văn Dụng Am Chủ về Cựu Ẩn.

Nền cựu ẩn trước núi trắng. Tùng xanh lạnh giọt xanh vô thời.
Nhiều năm bỏ đi lại trở về. Lại nghe vượn núi chỉ tự biết.

Đưa Hiển Xung Thiên Giả đến Lưu Thượng Quan huynh trước tác.

Chọn Phật chọn quán đáng ở ta. Khó huynh khó đệ không chỉ người.
Ngày cỏ thơm tho bên bờ hoa. Xa xa gió mát đâu có thể.

Đưa Bảo Nguyệt Thiên Giả đến Thiên Thai.

Gió xuân thổi dứt mây núi sông. Đêm tạ từ vời vợi nhớ thương.
Trăng ở Thạch Kiều lại không trăng. Không biết ai là người bên trăng.

Hòa thượng Huyền Sa.

Vốn là khách trên thuyền câu cá. Bồng trở bờ tóc mặc cà sa.
Trong vị Tổ Phật giữ lại không được. Đêm đến vẫn là ngũ hoa lau.

Ngẫu tác.

Lấy tìm cỏ thơm khắp đèn đêm. Cỏ xuyên đầu gối cười không thể.
Sông bay lạnh lẽo ai cùng nghe. Hư không rơi đoạn ngạn vạn từng bờ.

Tiền Tăng.

Ngã ba đường cỏ mọc xanh tươi. Váng mây cùng nhau suy sống
động. Đa tạ gió thu chẳng thổi tan. Như nhàn là vị tặng anh đi.

Hòa Ngoan Thư Ký thấy gửi.

Tùng xưa ngâm nga vây quanh lớp đá. Đẳng Huệ thôi từ biệt há
dễ nghe. Lá hồng viết thành tạng không được. Gió chiều thổi đấmmây
khe xanh.

Đưa Thị Giả Doãn Thành.

Sông sâu hang động cũng vô cùng. Trời lạnh ánh sáng xanh phát
chiếu. Mảnh mây mảnh đá đâu là cao. Vì ai ở lại dưới cây tùng.

Đưa Tăng.

Cành dây xưa lạnh tan tác. Mới tựa lại lấy đi. Biển rộng trời xa

chẳng bằng nhàn. Trước gió từng hện hò mây lẽ.

Đưa Thanh Thiên Giả.

Dây gầy mây xuân sâu. Chân trời đi không bận. Luôn cười tiếng suối reo. như cùng chim oanh nói. Phong quy tự tại tỉnh xưa nay. Gặp nhau từng có tri âm.

Từ biết Vu Bí Thừa.

Suốt đêm suy nghĩ thân khô héo. Môn quan tiên bỗng dần đi qua. Tuy thanh chính vì khách cao. Đầu thể mây trắng không chủ nhân. Dòng nước chảy cỏ chưa dứt. Mưa rơi lá lạnh mộng còn hoài. Lúc này Hiền Tế dễ trở về. Tượng xưa đốt lập đàn chú nguyện có nguyên nhân.

Đưa Tăng.

Lá mới lạnh rơi bóng núi. Thiên dậy thu cao biết sáng nay. Trăng lẽ ánh sáng lạnh xanh có hừng. Cất bóng mây không hợp vô tâm. Bình phân sóng tình rì rầm đầu cùng. Bát hóa từng nhà đường lại xa. Chính là lúc trở về phòng củ. Tựa cây lan xem duật thêm vàng.

Đi lại không gián đoạn.

Giờ Dần buổi sáng trước lúc trông thấy mắt chân. Lão Hồ hạc thọ dần mở miệng. Như dở hai chân cuồng người sau. Mặt trời lên giờ Mẹo. Vạn nước hoa hương cạnh đầu đi. Hàm Đan học bước cười bàng quan. Đầu biết hung họa theo phía sau.

Khi ăn cơm giờ Thìn. Tiếng lớn đầu kham bày chủ khách. Cơm thơm Duy Ma vốn chẳng khen. Lạ thay cỏ trắng nổi sân.

Gần trưa giờ Tỵ vườn rừng gai khắp trời đất. Nam bắc đông tây mãi không thôi. Lửa kim cang lại từ đâu khởi.

Mặt trời phía Nam giờ Ngọ sáng minh mông bảo tống trời. Uất đầu lam phát đã định toàn thân. Đầu cần đi khắp khoe bảy bước.

Xế bóng giờ Mùi, gã Hồ mắt xanh đến đất này. Chín năm suy tính không thể thành. Vừa có người ngu cầu chặt tay.

Ăn cơm giờ Thân, người mau mau chạy trên đường. Giày cỏ đạp hết gia hương xa. Đầu kín đốt chuông một vạn cân.

Mặt trời vào giờ Dậu. Trong nhà úp chậu vẫn như củ. Vô số kẻ trượng phu kia. Vật trong giếng cùng la rống.

Hoàng hôn giờ Tuất. Cõi trần không ngại người thường ra.

Ngói gạch sáng sinh châu ngọc chẳng? Tướng quân đầu dùng đuổi binh tốt.

Người định giờ Hợi, sáu bước minh mông ai không ở. Trường không có trăng tự tâm thường. Sương nổi mù giăng cũng kỳ lạ.

Nửa đêm giờ Tý. Tiều phu xướng ngữ ông ca tiếng chưa thôi.

Hoa mưa theo nói hỏi trường sinh. Gối cao ngàn cửa ngũ mới hay.

Gà gáy giờ Tý quý tiện tôn ty còn giữ tên. Người bận rộn kẻ thanh nhàn thay. Từ lâu đã dừng luận bàn việc xưa nay.

Đưa Tăng.

Sông núi cao tỏa trùm nhà vàng. Áo cuộn mây thu tiêu cách xưa. Rồi ca ai tặng muốn người đi. Khấp cả đồng là một khách ngũ. Sắc xuân vẫn là mãi xưa nay. Nam bắc đông tây đẹp thay.

Trong chợ ép cười Kiều Thi Ca. Đầu cỏ điểm xanh lão Câu Chi. A ha ha. Nhân gian trên trời không biết ông ta. Giã gạo kiệt sức có mắt đầu cửa. Về đi gió mát lay cỏ cây.

Gởi Lý Đô Úy.

Trăng nước lấy về tác giả khác. Nam bắc đông tây chê nhỏ mọn. Cũng biết cư sĩ Kim Lật Lý. Ngồi ngay ngắn trên lớp thành cười lão Lư.

Gởi Trì Dương Tùng học sĩ.

Núi muôn trùng, sông muôn nhánh. Đất xanh nước biếc lạnh tiện nghi. Tính đến khỏi được sinh xa hận. Không ở thơ tình ở Tổ Sư.

Gởi Tứ Minh Sứ Quân Trầm Từ Bộ.

Ca dao dân ca vật vật thành. Sông núi ngàn dặm gió xưa xanh. Khách Tào Khê là người không cỏ. Ngày ở mây sâu nghe tiếng tụng. Đức xanh xanh cũng như thế. Chánh hóa toàn về phó nhờ giúp. Mười vạn người nhà tả sắc xuân. Không biết ai biết lập từ sinh.

Gởi nội thị Thái Bảo.

Sông núi ngàn thước phun giếng lạnh. Mây thảo đường trúc biếc gió xanh. Bồ đoàn thời nhớ không việc khác. Suốt ngày xa xôi tạ thái bình.

Vượn nhảy trong nhà cỏ xanh. Bồng dăng chiếu vua treo áo tím.

Ân lớn không biết lấy gì báo đáp, trên trời mây ngũ sắc vọng không lao.

Gởi Tào Đô Hộ.

Cổ quốc thôi nói vạn dặm tình làm quan giải thích hãy phân minh. Đạo còn không hẳn từng che đậy. Đều có gió mắt vòng đất sinh.

Đưa Tăng.

Sừng hổ chôn sâu không đợi lúc. Toàn cơ từng cho rừng tuyết biết. Như nay Bách Việt lấy đến. Cỏ rạp gió lướt là cờ tin.

Gởi Linh Ẩn Huệ Minh Thiên Sư.

Lá vừa tàn trong bóng ngàn núi. Lại mong còn lấy ủy tịch liêu.

Cũng gọi đầu mối không cách nhau. Mây thu nước thu đâu xa tí. Biển sâu sinh
phiến mây, có khi giống như dù, không mang bay đến núi. Xa tí nghĩ đợi gì.

Đưa Ích Thư Ký đến Lữ Thủy.

Bãi cỏ trắng là quê hương cũ. Về hứng khởi chèo thuyền lên đênh. Buổi sáng
con giọt sành kêu muốn đoạ. Không biết ai ở phòng Bích Vân.